

sorte, rastløse Onkel Danny og kan tale, så vi får kuldegys af
i har fået Turélls tekster 100 procent mellem tænder. Alt for
fikset med nål og tråd, Dannys liv fortalt i passager, der kun i
onen Chili, som Stine Stengade har fået i hænderne.

Scenekunstens hundeglam

Junge Hunde festivalens åbningsforestillinger viser eksperimenter fra performancekunstens overdrev.

PERFORMANCE

Junge Hunde festival på Entré Scenen 14.10. til 24.10. På Kigkurren 1.11.-29.11. Se www.entrescenen.dk og www.kanonhallen.dk
♥♥♥♥♥

Da Københavns Kommune stoppe de Kanonhallens driftsbudget per 1. januar 2006 betød det blandt andet, at festivalen Junge Hunde blev hjemløs. Gennem årene har de gale og geniale hunde forfrisket det københavnske teaterliv med sin ny, internationale scenekunst af den mest eksperimenterende art.

Til glæde for det århusianske teatermiljø har Junge Hunde fundet en ny base på Entré Scenen et lille vokseværkende teater, der både præsenterer gæstespil året rundt, igangsætter scenekunsterisk grundforskning i Laboratoriet, udvikler nye teatermålgrupper med salgsgenturert Turneplanen foruden altså at være vært for Junge Hunde.

Startskuddet til den tiende festival for scenekunstens hundegalskab lød i denne weekend, og jubilæet fejres med 18 forskellige forestillinger i Århus, Malmø og København, hvor Kanonhallen har fundet husly hos Kigkurren.

Åbningsweekendens dobbeltforestilling består af Helene Høm og Rikke Skyttes forestilling 'Lykkejægerne' og performanceforelæsningsen 'Kommentarer til en ukendt historie' af Ellen Friis og Majse Aymo.

Med udgangspunkt i en tv-audition sigter 'Lykkejægerne' umiddelbart mod et tidens mest fortærskede emner: Den nemme kritik af længslen efter indholdstom kendis-status. Men forestillingens bizarre figurer hæver sig alligevel over klischeerne. Især gutterne Carl og Rod, som med store overskæg af gaffa synger 'Take it easy, boy, boys', mens Carl tigger Rod om at modtage hans ring som kærligheds-pant. Gakket og rørende banalt.

Den stærkeste scene er Helene Høms ensomme striptease dans, hvor kjolens lynlåse afslører en krop dækket af plastre. Med sin fortrolige fremvisning af de til-dækkede sår er Helene Høm insisterende yndefuld. Som jakkesætsmand formummet bag en kronraget plastikmaske fremkalder Rikke Skytte hikstende grineflip med sine vægtløfter-attituder i de spidse sko. 'Lykkejægerne' er en sær collage af kønsrolleudfordrende figurer, som blot deres sårede inderste i håbet om at blive set, anerkendt, elsket. Collagen forbliver dog uforbundne billeder, kun holdt sammen af svage, fælles associationer.

'KOMMENTARER TIL EN ukendt historie'

bevæger tilskuerne endnu længere ud af performancekunstens avantgardistiske tangenter. En metalkuffert med 120 lysbilleder fundet på et trendy loppemarked i Berlin er konceptets omdrejningspunkt. Billederne stammer fra en dansk konfirmationsfest (afsløret af frikadellerne og de grønne Tuborg), nok i 60'erne at domme efter konfirmandens kjole. I deres undersøgelse af billedernes betydninger er Ellen Friis og Majse Aymo bag deres kateder på én gang belærende teoretikere, forvrængede skuespillere og nøgterne be- kendere.

Ouverturen består af fremvisningen af lysbillederne med fire slags musik: 50'er-agtig sødsuppe musik, aggressiv pig-trådsrock, gregorianske sange og en skingrende xylofon. Det bevidst belærende setup viser med hypnotiserende tydelighed, hvordan musikken påvirker læsningen af billederne.

For at gøre den akademiske stemning komplet får vi udleveret et kompendium, der lover et væld af videnskabsteoretiske tilgange til billedernes ukendte historie. Først dybdeanalyserer damerne en mands tvetydige mimik i alle dets geografiske detaljer. I et forsøg på at artsbestemme en grå masse, der anes inde i en overrasket mands åbne mund på et andet billede, afprøver Ellen Friis udseendet af lakridstyggelummi, en oversteget bøf, østers, røg og indtørret hundelort (!) i sin åbne mund. Mod afslutningen af forelæsningsen fremlægger Friis & Aymo fire hypoteser om billedernes vej til det trendy loppemarked selvfølgelig krydret med en åh så diskret kapitalismekritik. Konceptet forener en vittig- alvorlig karikatur på den selvsmagende humanistiske analyse med en interessant leg med billederne som afsæt for fabulerende associationer.

Junge Hunde-festivalen er en sjælden eksponent for den allermest eksperimenterende scenekunst og dermed et uundværligt led i teatrets fødekæde. Festivalen viser så sære forestillinger, at man vittig-tænker: Jeg har aldrig set noget lignende. Det er scenekunst, der udfordrer sine tilskuere og kræver, at de er aktivt med-digtende. Sådant udfylder de scenekunsteriske vagthunde deres vigtige funktion som provokatører og nytænkere.

LOTTE KOFOD ERICHSEN
lotte.kofod.erichsen@pol.dk

ANALYSE. En uidentificeret families private billeder er afsættet for Ellen Friis og Majse Aymos skæve performanceforelæsnings med titlen 'Kommentarer til en ukendt historie'. Foto fra forestillingen